

CURTEA DE APEL
SECTIA COMERCIALA, DE CONTENCIOS
ADMINISTRATIV SI FISCAL

DECIZIA CIVILA
Sedinta publica din 26 aprilie 2006

S-au luat in examinare recursul declarat de reclamantii SC S SRL , X, Y, Z impotriva sentintei civile din data de 08.02.2006 pronuntata de Tribunal, privind pe intimata Directia Generala a Finantelor Publice, avand ca obiect anulare act administrativ.

La apelul nominal se prezinta reprezentanta recurentilor avocat cu delegatie la dosar, lipsa fiind celelalte parti.

Procedura de citare este legal indeplinita.

S-a facut referatul cauzei dupa care, se constata ca la data de 17 aprilie 2006 s-a depus la dosar din partea intimatei intampinare prin care solicita respingerea recursului, care se comunica reprezentantei recurentilor.

Reprezentanta recurentilor depune la dosar chitanta ce atesta achitarea taxei judiciare de timbru si timbru judiciar.

Reprezentanta recurentilor invedereaza instantei ca in raport de prevederile art.316, 298 si 132 Cod procedura civila intelege sa indrepte eroarea materiala cuprinsa in continutul cererii introductive de instanta si in continutul cererii de recurs, in sensul ca demersul juridic initiat in prezenta pricina apartine doar societatii comerciale SC S SRL reprezentata prin organul sau colegial de conducere, administratorii X, Y, Z. De asemenea arata ca nu are cereri de formulat in probatiune.

Curtea constata ca la dosar sunt suficiente probe pentru justa solutionare a cauzei, declara inchisa faza probatorie si acorda cuvantul in dezbateri judiciare.

Reprezentanta recurentei solicita admiterea recursului, modificarea sentintei atacate in sensul admitterii contestatiei asa cum a fost formulata.

Solicita obligarea intimatei la plata cheltuielilor de judecata constand in onorariu expert.

CURTEA:

Prin sentinta civila a Tribunalului s-a respins ca nefondata actiunea reclamantei SC S SRL reprezentata de administratorii X, Y, Z , impotriva paratei Directia Generala a Finantelor Publice, avand ca obiect anulara deciziei pronuntata de Biroul Solutionarea Contestatiilor din cadrul Directiei Generale a Finantelor Publice privind suma reprezentand impozit pe profit, dobanzi si penalitati de intarziere.

Pentru a dispune in acest sens, instanta de fond a retinut ca valoarea bunurilor de natura stocurilor constatate lipsa din gestiune justifica recalcularea profitului brut impozabil, intrucat potrivit prevederilor art.4 pct.3 lit.f) din Ordonanta Guvernului nr.70/1997 cheltuielile de natura stocurilor considerate lipsa din gestiune sau degradate si neimputabile, nu intra in categoria cheltuielilor deductibile , asa incat , obligatia fiscala statuata in sarcina reclamantei are caracter datorat.

Instanta de fond a statuat totodata, ca refacerea situatiei contabile la 3 ani si 5 luni dupa ce au avut loc evenimentele ce trebuiau inregistrate si prin care reclamanta a pretins ca lipsa din gestiune intra in categoria lipselor imputabile, nu este admisibila, nefiind in masura sa influenteze retroactiv situatia evidentiata in balanta de verificare a anului 2002, ale carei constatari au constituit premisa stabilirii obligatiei fiscale, pe care reclamanta o contesta prin prezenta procedura.

Impotriva acestei hotarari judecatoresti a declarat recurs recurenta SC S SRL, solicitand instantei ca prin hotararea ce se va pronunta sa se dispuna reformarea actului jurisdictional atacat in sensul admitterii actiunii introductive, a anularii deciziei din 2005 si a exonerarii de la plata obligatiei fiscale in cuantum de () lei reprezentand profitul brut impozabil, aferent anului fiscal 2002 recalculat prin neadmiterea cheltuielilor cu marfa din stoc, cu majorarile de intarziere aferente si penalitatile de intarziere corespunzatoare.

In motivarea recursului exercitat, recurenta a invederat ca instanta de fond a realizat o gresita aplicare a prevederilor legale incidente in materia analizata, apreciind ca in speta ar fi incidente prevederile art.4 pct.3 lit. f) din Ordonanta Guvernului nr.70/1994.

S-a relevat ca solutia adoptata de recurenta de a recupera de la asociati valoarea marfii lipsa din gestiune care apare astfel ca o valoare imputata, face inaplicabile dispozitiile art.4 pct.3 lit. f) din Ordonanta Guvernului nr.70/1994.

Deliberand asupra recursului formulat de recurenta, Curtea retine urmatoarele:

Conform balantei de verificare din 31.12.2001, societatea debitoare a inregistrat un profit brut de () lei pentru care s-a determinat un impozit pe profit de () lei. In balanta de verificare incheiata la 28.02.2002 figura inregistrata o pierdere contabila de () lei si un stoc de

marfa de () lei din care taxa pe valoarea adaugata neexigibila in cuantum de () lei si un adaos comercial de () lei.

La data efectuării controlului de către organele de control din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice s-a constatat că marfa evidențiată ca existând în stoc conform balanței de verificare încheiate la data de 28.02.2002, nu există faptic.

Conform declarației făcute la acel moment de către administratorul societății comerciale, marfa evidențiată în stoc nu a fost vândută în cadrul termenului de garanție, motiv pentru care a fost distrusă, nefiind prezentate în acest sens documente justificative.

În conformitate cu prevederile art.4 alin (3) lit f) din Ordonanța Guvernului nr.70/1994 cu modificările ulterioare, organul de control a recalculat profitul brut impozabil aferent anului 2002, prin neadmiterea cheltuielilor cu marfa la calculul impozitului pe profit, determinând astfel un profit brut impozabil la data de 31.03.2002 în suma de () lei, asupra căruia s-a calculat un impozit pe profit în suma de () lei, majorări de întârziere în cuantum de () lei și penalități de întârziere în valoare de () lei.

În raportul de inspecție fiscală întocmit de organele de control, privind calculul impozitului pe profit s-a avut în vedere faptul că societatea comercială avea în evidența contabilă, în contul 371 marfa în suma de () lei, care, la data controlului nu există faptic.

Profitul impozabil se calculează ca diferența din veniturile impozabile din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile.

Veniturile și cheltuielile care se iau în calcul la stabilirea profitului impozabil sunt cele înregistrate în contabilitate, potrivit reglementărilor din Legea nr.82/1991.

Potrivit legii contabilității, constatarea unor stocuri de bunuri lipsa ori degradate, oferă contribuabilului posibilitatea de a opta pentru recuperarea totală sau parțială a acestor valori de la persoanele vinovate, recuperarea totală sau parțială a acestor valori de la asigurator, precum și înregistrarea valorii stocurilor de bunuri lipsa ori degradate, depreciate, pe cheltuieli și suportarea acestora din beneficiile proprii rămase după stabilirea impozitului pe profit.

În speta, nici una din primele două proceduri enunțate nu a fost realizată de către recurentă, neexistând acte încheiate până la momentul realizării controlului, acte ce să ateste că aceste valori ar fi fost imputate asociaților.

Principala apărare evocată de recurentă a constatat în aceea că asociații au adus un aport personal de () lei cu titlu de împrumut acordat societății înregistrată în bilanțul din 28.02.2002, în contul 455 aport

personal si ca, din aceasta suma s-a cumparat marfa, care ulterior nu a fost vanduta in termenul de valabilitate si care figura in stoc la data efectuarii controlului.

Recurenta a relevat ca asociatului care a creditat societatea i s-a atribuit marfa nevanduta, in acest mod stingandu-se obligatia societatii fata de acest asociat.

In sprijinul acestor aratari a fost depus in scrisul atasat la fila 122 din dosarul cauzei, in scris sub semnatura privata care nu exista la data efectuarii controlului si potrivit caruia s-a compensat suma de () lei reprezentand aportul asociatului X cu o parte din lipsa in gestiune.

In scrisul despre care anterior s-a facut vorbire nu are aptitudinea de a dovedi ca in realitate anterior efectuării controlului de catre organele fiscale ar fi avut loc in mod real procedura de recuperare partiala a valorii bunurilor depreciate de la persoanele vinovate, neputand proba asupra imprejurarii ca lipsa constatata nu face parte din categoria celor neimputabile

Societatea, la data constatarii nevalabilitatii marfurilor, avea obligatia de a proceda la intocmirea unui inventar, de a consemna starea de fapt intr-un document, de a stabili modul de rezolvare al lipsei si a evidentia in contabilitate aceasta operatiune, operatiuni care insa nu au fost realizate decat in iulie 2005, dupa declansarea procedurii judiciare.

Expertiza dispusa in cauza a relevat ca intreaga valoare a stocului a carui lipsa a fost constatata la momentul efectuării controlului, a fost scoasa din evidenta contabila doar la 31.07.2005 cand s-a intocmit o noua balanta de verificare, unde marfa lipsa a fost trecuta in debitul asociatilor.

Potrivit legii contabilitatii, marfa lipsa in gestiune se inregistreaza pe contul de cheltuieli cu diminuarea adaosului comercial aferent si colectarea taxei pe valoarea adaugata inregistrata in contul de taxa pe valoarea adaugata neexigibila.

Ulterior controlului fiscal, marfa lipsa, degradata a fost inregistrata pe contul 461 debitor, fara colectarea taxei pe valoarea adaugata aferenta marfii si fara inregistrarea cheltuielii cu marfa care era nedeductibila fiscal.

Conform art.4 pct.3 din Ordonanta Guvernului nr.70/1994, societatea comerciala avea obligatia de a inregistra contravaloarea marfurilor degradate pe cheltuieli cu marfa care sunt nedeductibile fiscal, ulterior facandu-se venit prin imputarea contravalorii marfii persoanelor vinovate.

In raport de prevederile legale anterior enuntate, Curtea apreciaza ca instanta de fond a realizat o corecta aplicare a dispozitiilor art.4 pct.3 din Ordonanta Guvernului nr.70/1994, stabilind ca in sarcina recurenteii

subzista obligatia de plata a impozitului pe profit suplimentar si a accesoriilor , obligatie mentinuta prin decizia din 2005.

In speta nu s-a dovedit asupra imprejurarii ca anterior efectuarii controlului a existat o distrugere a marfii lipsa, sau o stabilire a vinovatiei.

In mod corect instanta de fond a retinut ca refacerea situatiei contabile la 3 ani si 5 luni dupa ce au avut loc evenimentele ce trebuiau inregistrate nu este admisibila, nefiind in masura sa influenteze consecintele fiscale stabilite in raportul de inspectie fiscala intocmit de organele de control privind calculul impozitului pe profit.

Pentru considerentele de fapt si de drept anterior expuse si fundamentat pe prevederile art.312 Cod procedura civila , recursul promovat de recurenta urmeaza a fi respins ca nefondat.

PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
DECIDE:

Respinge recursul declarat de reclamanta SC S SRL impotriva sentintei civile din data de 08.02.2006, pronuntata de Tribunal, pe care o mentine in intregime.

Decizia este irevocabila.

Pronuntata in sedinta publica din 26 aprilie 2006.